

δὲν στερεῖται οὔτε μεγαλείου οὔτε ποιήσεως. Ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ταύτης κορυφῆς θὰ βλέπωμεν καθ' ἐκάστην τὰ λαμπρὰ τῆς φύσεως θεάματα. — Ἰδοὺ, εἶπε τείνουσα τὴν χεῖρα, ἰδὲ τὰς ὑπὸ τῆς αἴγλης τοῦ δύντος ἡλίου κατακλυζομένας ἐκείνας πεδιάδας. — Πόσον μεγαλοπρεπές! πόσον ὠραῖον τὸ θέαμα τοῦτο!

— Διάβολε! διανοήθη ὁ Εὐτυχῆς, ἰδοὺ καὶ ποίησις. »

Καὶ παρατήρησε τότε, μετὰ τινος ἀνησυχίας, μὴ αἱ χεῖρες τῆς συζύγου του ἔφερον κηλίδας μελάνης, ὡς τῶν ποιητῶν, καὶ μὴ οἱ πόδες τῆς περιεβάλλοντο ὑπὸ αἰθέρος. Ἀλλὰ διέκρινε τότε λεπτοφυῆ καὶ κομψὰ σφυρά, ὧν ἡ θεὰ συνετάραξε τὰς ιδέας του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ σκιά τοῦ λυκόφωτος ἐξετείνετο βραδέως ἐπὶ τῆς πεδιάδος καὶ τῶν περιχώρων. Τὰ μεγάλα πλησιόχωρα δάση διέδιδον εἰς τὴν διάβασιν τῆς αὔρας τὰ πικρὰ καὶ μεθυστικὰ αὐτῶν ἀρώματα, καὶ αἱ ἄπειροι τῆς ἐσπέρας ἀρμονίαι ἠγείροντο πανταχόθεν, καὶ συνεννοῦντο ὅπως ὑμνήσωσι τοὺς ἀστέρας, οἵτινες ἀνῆρχοντο διαδοχικῶς ἐπὶ τοῦ ἐβενίου αὐτῶν δώματος.

Ἐράνη τότε εἰς τὸν Εὐτυχῆ ὅτι μέγας θόρυβος ἠγέρθη εἰς τὴν καρδίαν του. ἤκροσθη, καὶ ἤκουσε τὴν φωνὴν τῶν ἀναμνήσεών του, ὑπενθυμίζουσα εἰς αὐτὸν ὅτι ἐν ὁμοίᾳ τινι ἐσπέρᾳ καὶ ἐν τοιούτῳ παραπλησίῳ τόπῳ συνηντήθη μετὰ τῆς πρώτης γυναικὸς ἣν ἠγάπησε.

Ἐρρίψε τότε τὸ βλέμμα πλησίον αὐτοῦ καὶ εἶδε τὴν Οὐρανίαν, ἥτις μὴ ἔχουσα εἰσέτι ἀναμνήσεις, ἤκροατο τοῦ ᾄσματος τῶν ἐλπίδων τῆς.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Εὐτυχῆς πλησιάσας τὴν σύζυγόν του καὶ ἐπιλαβόμενος τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἣν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του. — Εἶσαι ἄγγελος, καὶ μοι ἀπέκρυψας τὰς πτέρυγας σου. »

Ὁ μόνος οὗτος ἐρωτικὸς λόγος, καὶ ὁ πρῶτος, ὃν ἤκουσε παρὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, σφοδρῶς συνεκίνησε τὴν καρδίαν τῆς Οὐρανίας. Ἐστήριξε τὴν ὠραίαν αὐτῆς κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κόμητος, καὶ τὸ ἐπιθύρισεν εἰς τὸ οὖς.

— « Εἴμεθα λίαν εὐδαίμονες. »

— Φεῦ! — τὸ φοβοῦμαι, — ἐσκέφθη ὁ Εὐτυχῆς, ὁδηγῆσας τὴν σύζυγόν του εἰς τὸ δι' αὐτοὺς παρασκευασθὲν δωματίον.

— Θὰ διαμείνωμεν λοιπὸν ἐνταῦθα; ἠρώτησεν ἡ Οὐρανία.

— Ναί, τῇ εἶπεν ὁ σύζυγός της — ἐλθέ καὶ ἴδε. » Καὶ ὁδηγῆσας αὐτὴν εἰς τὸ παράθυρον, τῇ ἐδειξε τὴν σελήνην, ἥτις διανοίξασα νεφελινὸν τι παραπέτασμα, προέτεινε τὸ ἀργυροῦν αὐτῆς πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκιάς τοῦ οὐρανοῦ.

— Ἀ! ἐφώνησεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρυθρίασασα.

— Εἶναι ἡ σελήνη τοῦ μέλιτος, ἥτις ἀνατέλλει δι' ἡμᾶς.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

ΘΕΑΤΡΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Δ'.

ΚΩΔΩΝ. — ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΑΙ
ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ.

Τῷ 1836, διηγείται ὁ Adolphe Adam, ὁ Δονιζέττης διατρίβων ἐν Νεαπόλει μανθάνει ὅτι μικρὸν τι θέατρον ἔμελλε νὰ χρεωκοπήσῃ, ὁ δ' ἐργολάβος μετὰ τῶν ἡθοποιῶν εὕρισκετο ἐν τρομερᾷ πενίᾳ· φύσει συμπαθητικὸς σπεύδει πρὸς συναπάντησίν των καὶ ἀφοῦ τοῖς ἔδωκε πᾶν τὸ ἀργύριον ὅπερ ἐκράτει μεθ' ἑαυτοῦ τοῖς ὑπόσχεται ὅτι θὰ τοὺς ἐπανίδῃ.

— Ἀ διδάσκαλε, ἀνεφώνησεν ὁ ἐργολάβος, θέλετε νὰ μᾶς εὐεργετήσητε καὶ νὰ μᾶς πλουτήσητε; Δότε μας ἓν νέον μελόδραμα.

— Ἐχει καλῶς· σήμερον ὅκτω θέλετε τὸ ἔχει. —

Δὲν εἶχεν ὁμῶς πρόχειρον δρᾶμα, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ποιητῆς ἀνελάμβανε νὰ κοπιᾷ διὰ θέατρον κλεισθὲν. Ὁ Δονιζέττης ἤδη μόνει. Ἀναπολεῖ τότε εἰς τὴν μνήμην του ἓν vaudeville τὸ ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ εἰς Πα-

ρισίους: la sonnette de nuit: ἐκ μνήμης τὸ μεταφράζει, συντίθῃσι τοὺς στίχους, τονίζει τὴν μουσικὴν, τὸ ὀνομάζει Campranello.

Παριστάνεται καὶ τὸ θέατρον σώζεται.

Ὅχι ὅτι τὸ Campranello ἔσωσε τὸ δύσμοιρον Ἀθηναϊκὸν θέατρον. Τὸ παράπαν ἀφοῦ δις παρεστάθη καὶ ἐν ἡμέραις κώμων καὶ διαχύσεως. Ἀλλὰ παρακολουθήσαντες ἀπαρχῆς τὰς τύχας τοῦ ἐφετεινοῦ Ἰταλικοῦ μελοδράματος ἐν τῇ πόλει τοῦ Κέκροπος οἶονεὶ καθήκον θεωροῦμεν νὰ ρίψωμεν δύο λέξεις καὶ ἐπὶ τοῦ Campranello.

Εἰ καὶ προῖον ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ παιηθὲν μόνον καὶ μόνον ὅπως διασώσῃ ἀπὸ χρεωκοπίας θέατρον, τὸ Campranello ἔχει μουσικὴν γλυκεῖαν, ἀστείαν, χαρίεσσαν. Διακόπτεται πολλαχοῦ ὑπὸ μερῶν διαλογικῶν καὶ δύναται τοιοῦτον ὄν νὰ καταταχθῇ εἰς τὸ εἶδος τῶν ὑπὸ τῶν Γάλλων καλουμένων opéra—comique. Τὴν δυσωδίαν μεταξὺ τῆς ὑψιφώνου καὶ τοῦ ἐρωμένου αὐτῆς, τὸν τελικὸν χορὸν ὡς καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ μελοδράματος εὐχαρίστως ἠθέλομεν ἶδει ἐν οἰωδῇποτε τοῦ Δονιζέττη σοβαρῶ μελοδράματι.

Ἡ ὑψιφῶνος Κ. Μουσκῶνη, ὁ βαρύφωνος Κ. Rossi καὶ ὁ κωμικὸς βαθύφωνος Κ. Castelli ἔλαβον μέρος εἰς τὸ μελόδραμα τοῦτο καὶ πάντες παρέστησαν μετ' ἐπιτυχίας ἀπαραμίλλου. Ἀγνοοῦμεν διατὶ τὸ μὲν μέρος τοῦ φαρμακοποιοῦ ἀνέλαβεν ὁ βαρύφωνος τὸ δὲ τοῦ ἐρωμένου ὁ κωμικὸς ἐνῶ συνήθως γίνεται τούναντίον. Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ καὶ μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν μερῶν ἀμφοτέροι ἐπέτυχον. Ἰδίως δ' ὁ κωμικὸς ὅς τις ἐν τῇ προσποιήσει τοῦ Γάλλου μετὸν πυρετὸν καὶ τὴν Μαλάγαν, τοῦ ἀπολέσαντος τὴν φωνὴν ἀοιδοῦ καὶ τῆς rovera Anastasia ἐπέσυρε τὰς χειροκροτήσεις τοῦ πλήθους. Ὁ ὀξύφωνος Κ. Ciferi ἀναλαβὼν τὸ μέρος τοῦ ὑπηρετοῦ—ὡς Σπυρίδων καὶ οὐχὶ ὡς ὀξύφωνος—ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι καλλίτερος κωμικὸς ἢ ὀξύφωνος.—

Πρὶν ἢ ὁμῶς ἀποχαιρετίσωμεν δι' ἐφέτος τὸ θέατρον ρίψωμεν ἐν εἰσέτι βλέμμα εἰς αὐτό· ἐξετάσωμεν δι' ὀλίγων τὸ κύκνειον ᾄσμα τῶν πρωτευόντων τοῦ ἡμετέρου θεάτρου προσώπων, τὴν εὐεργετικὴν αὐτῶν παράστασιν διότι ἐναὐτῇ προσπαθεῖ ἕκαστος νὰ

ἐπιδείξῃ ὅλην τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τέχνην αὐτοῦ.

Ὁ βαθύφωνος Κ. Frontoni δὲν μᾶς ὑπεχρέωσεν· ἠθέλησε νὰ ψάλῃ τὸ ἀρχικὸν ᾄσμα τοῦ Δὸν Βασιλείου ἐν τῷ Κουρσεῖ τῆς Σιδυλλίας

la calunnia e un venticello
ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι χειρότερον Δὸν Βασίλειον δὲν ἠθέλε ποτε φαντασθῇ ὁ ἀοιδίμος Ῥοσσίνης. Ἐπειτα ἐκεῖνο τὸ ἀνοικονόμητον σῶμά του, ἡ στερεότυπος μορφή του καὶ αἱ στερεότυποι κινήσεις του.

Ὁ βαρύφωνος Κ. Rossi ἔψαλε μὲ ἀρκετὸν πάθος καὶ ἀρκούσαν ἐμφασιν τὸ αἴλιον ᾄσμα τοῦ Χοροῦ Μετεμφιασμένων

eri tu che machiavi
ἐδικαίωσε δὲ τὴν περὶ αὐτοῦ ἡμετέραν κρίσιν ὅτι εἶναι φύσει πεπλασμένος διὰ μέρη ἐρωτικά καὶ παθητικά.

Ὁ πρῶτος βαρύφωνος Κ. Carboni ἀνέλαβεν ὑπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλκάνδρου τῆς Σαπφούς νὰ ἀναδειχθῇ ἐν τῇ εὐεργετικῇ αὐτοῦ παραστάσει. Καὶ τὸ κατῴρθωσεν. Ἐκτελέσας ὁλόκληρον τὴν ἀ. σκηνὴν τῆς Σαπφούς μᾶς συνεκίνησε καὶ ἔδειξεν ἡμῖν οἷον μουσικὸν μαργαρίτην καὶ τοι προκηρυχθέντα ἀπωλέσαμεν ἐφέτος. Ἡ μουσικὴ τῆς Σαπφούς θεία καὶ ὠραία ἀντεπροσωπεύθη ἐπιτυχέστατα ὑπὸ τοῦ Κ. Carboni ὅστις ἔψαλε λαμπρότατα καὶ τὸ ἀργὸν

Di sua voce il suon giungea
καὶ τὸ ταχὺ

Un' Erinni atroce orrenda
τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ ᾄσματος.

Ὁ κωμικὸς βαθύφωνος Κ. Castelli ἔδωκεν ἡμῖν τὴν λαμπρὰν τριωδίαν τοῦ γνωστοῦ μελοδράματος τῶν ἀδελφῶν Ricci Crispino e la Comare. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς τριωδίας ταύτης ἐπαναληφθείσης καὶ κατ' ἄλλην τινὰ ἐσπέραν ὑπῆρξεν ἀπαραμίλλος, τόσῳ ἐκ μέρους τοῦ Κ. Castelli ὅσῳ καὶ ἐκ μέρους τῶν μετασχόντων αὐτῆς ΚΚ. Carboni καὶ Ghiggiotti. Ἰδίως δὲ τὸ τοῦ Μιραβολάνου

ancor batti, tira, pesta

καὶ τὸ τοῦ Κρισπίνου

la teriassa pesta, pesta

ἐπέσυρον τὰ γενικὰ χειροκροτήματα.

Ἡ Κυρία Musconi ἠρέσθη κατὰ τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς παράστασιν νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸ ὑπερῶν διὰ τοῦ ὕμνου τῆς ἐλευθερίας τοῦ Σολωμοῦ. Ὅχι ὅτι τὸν ἐξετέλεσε κακῶς· ἄπαγε· μάλιστα ὠραῖα ἂν καὶ ἐλησμόνησε τὰς λέξεις, ἀλλὰ τοῦλάχιστον χάριν τοῦ ὅλου ποσοῦ τῶν εἰσπράξεων ὅπερ ἡ ἐπιτροπὴ εὐγενῶς φερομένη τῇ παρεχώρησεν, ἔπρεπε νὰ ἐνθουσιάσῃ καὶ τοὺς φιλομούτους τῆς πλατείας θεατὰς, οἵτινες περιέμενον κατὰ τι ἐξαιρετικὸν παρ' αὐτῆς.

Ἡ μεσόφωνος Κυρία Veralli κατέδειξεν ἡμῖν τὴν μεγάλην αὐτῆς τέχνην διὰ τοῦ ἀρχικοῦ ᾄσματος τοῦ Ἀρσάκη ἐν τῇ Σερμιράμιδι. Λαρυγγισμοὶ ὠραῖοι, εὐκαμψία, τέχνη καὶ χάρις τὴν ἐχαρακτήρισαν. Πλὴν ὅς κατέληγεν ἐδῶ. Ἡθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν μετ' αὐτὸ δυωδίαν καὶ εὗρεν ὅπως ἀναλάβῃ τὸ μέρος τοῦ βαρυφώνου τὸν K. Ghiggioni τῆς Richmond τὸν γελοῖον δὴ μαρχον, τῆς Βενετίας τὸν ἀστεῖον Μούκιον.

Ἡ Κυρία Rosavalle κατὰ τὴν εὐεργετικὴν αὐτῆς παράστασιν ἀπέδειξεν ἀληθῆ τὴν παρομοίωσιν τοῦ κηροῦ ὅστις φωτίζει τοὺς ἄλλους αὐτὸς τηκόμενος. Ἀφοῦ ἐφώτισε τοὺς ἄλλους καὶ ἐν διαφόροις εὐεργετικαῖς παραστάσεσιν ἐξετέλεσε τόσον καλῶς τὴν δυωδίαν τῆς Traviata, τὸν στρόβιλον *Φίλημα*, τὸ ἀρχικὸν ᾄσμα τῆς Fiorella, τὴν δυωδίαν τοῦ *Ραψωδοῦ*, ἐν τῇ εὐεργετικῇ αὐτῆς παραστάσει ἐτάκη. Ἡθέλησε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀρχικὸν ᾄσμα τῆς *Νόρμας*

Casta diva che inargenti
τὸν στρόβιλον τοῦ K. Godfrey ἀλλ' ἀπέτυχεν οἰκτρῶς. Λέγουσιν ὅτι ἦτο ἀσθενής· ὅς μὴ ἔψαλλεν· ἄλλως τε τῶν ἀποτυχιῶν αἰτία πάντοτε λέγεται ἀσθένεια.

* *

Καὶ ἐτελειώσαμεν. Λέγουσιν ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ θεάτρου ἐζημιώθη ἐφέτος ἐκ τῶν εἰσπράξεων. Δὲν τὸ πιστεύομεν ἔχομεν ὅμως τὴν πεποιθῆσιν ὅτι δὲν θέλει ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα, νὰ γελαῖ ἐπὶ βλάβῃ τῶν θεατῶν ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος. Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐξηυτέλισε τὸ θέατρον καὶ ὅτι ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἠφάνισε τὰ παρασταθέντα μελοδράματα.

Ὅταν ἀναχωρῇ τις οἱ φίλοι συνοδεύοντες εὗχονται καλὸν κατευόδιον καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. Νὰ εὐχηθῶμεν εἰς τὸ Ἰταλικὸν θέατρον τὸ πρῶτον διστάζομεν· περιορισθῶμεν νὰ εὐχηθῶμεν τὸ δεύτερον οὐχὶ ὅμως κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν

κάθε πέρσου καὶ καλλίτερα.

* *

Καὶ ἤδη συνετισθῶμεν· πλησιάζουσιν ἡμέραι ἱεραί. Ὁ κώδων τῆς Ῥωσικῆς καὶ τῆς Μητροπόλεως ἀναγγέλλουσι τὴν μεταβολήν.

Τύχη ἀγαθῇ! ἡ ἀμυγδαλέα ἤνθησεν, αἱ χελιδόνες ἀφίκοντο, καὶ ἂν ὅχι ἄλλο θέλωμεν χαρῇ τοῦ ἔαρος τὰ κάλλη.

ΒΕΡΟΣ.

ΠΕΡΙ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΑΣΙΑΣ.

(Ἀπάνθησμα διαφόρων συγγραφέων).

ὑπὸ I. X. K.

Ποῦ δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν ἐραστὰς οἵτινες νὰ μένωσιν αἰέποτε πιστοί; Κατ' ἐμὲ μόνον εἰς τὰς μυθιστορίας καὶ εἰς τὰς φωλεὰς τῶν τρυγόνων ἀπαντᾷ τις τοιούτους.
Mme Da Plat-Buisson.

Λησμονεῖ τις τὰς ἀπιστίας, ἀλλὰ δὲν συγχωρεῖ αὐτάς.

Mme De Sevigné.

Συγχωρεῖ τις τὰς ἀπιστίας, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ αὐτούς.

Mme De La Fayette.

Οὐδέποτε ἄλλοτε οἱ ἄνδρες καθίστανται τόσῳ περιπαθεῖς ἢ ὅτε τοῖς συγχωροῦμεν παροδικὴν τινὰ ἀπιστίαν.

Ninon De Lenclos.

Ἡ ἀστασία ἐνεκα τῶν συγκινήσεων ὅς παρέχει καθίσταται τὸ συμπλήρωμα τῆς εὐδαιμονίας.

Mme De Lambert.